

kan optage, fremkaldes derved, at det ærede Medlem mente, at Regjeringen, medens den havde været tilbageholdende i denne Sag ved 2den Behandling i Folkethinget, havde været accepterende ved 3die Behandling. Jeg troede, at dette Punkt var tilftrækkelig klaret. For mig var dette Punkt fra første Færd af hevet over Lovf., netop fordi jeg efter den Baggrund, som Sagen havde, ikke kunde eller vilde paatage mig at gjøre noget bestemt Forslag i Landsthinget, men maatte henstille til Landsthinget, om det vilde lægge særlig Vægt paa Formen eller særlig Vægt paa Indholdet, eller om det vilde fordrø Forandringer baade i formel Henseende og i Henseende til Indholdet. Til samme Tid, som jeg antydede dette, maatte jeg strax paapege, hvad der indenfor Forslagets Grændser, som de oprindeligt vare afstufne, laa med en saadan Nødvendighed i Forslaget, at det efter mit Begreb under alle Omstændigheder maatte forlanges — det var jeg berettiget til at forlange, selv med den tilbageholdne Stilling, jeg var nødt til at indtage, paa Grund af hvad der var gaaet forud —, at der var Konsekvens i Forslaget. Denne Fordring fremtraadte paa to Punkter. Det ene Krav var dette, at hvad der blev bestemt med Hensyn til de Embeds- og Bestillingsmænd, der lønes af den almindelige Statskasse, maatte gjælde ogsaa med Hensyn til de Embeds- og Bestillingsmænd, der lønes af de særlige Fonds under Riks- og Undervisningsministeriet. Da dette Punkts Berigtigelse imidlertid var et saadant, som det maatte paahvile de Vedkommende, der havde bragt Sagen ind og ønskede dens Fremme, at foranledige, antydede jeg, at det var et Punkt, hvorom der ikke kunde ventes Forslag fra Ministeriets Side. Andledes stillede Sagen sig med Hensyn til Medhjælpssummerne; thi der var ikke optaget Forslag om Medhjælpssummernes Forhøielse i Regjeringens oprindelige Lovforslag. Hvis de havde været optagne i Regjeringens oprindelige Forslag, kunde Regjeringen ligesaa lidt have stillet Forslag derom, men netop fordi det ikke var Tilfældet, fordi der i Forveien paa Finanslovforslaget i Overensstemmelse med den ifjor vedtagne Finanslov fandtes Tillæg til Medhjælpssummerne, kunde Regjeringen, uden at træde ud af den Stilling, den maatte indtage, stille de Forslag, som nødvendig maatte vedtages, hvis der overhovedet skulde vedtages noget Lønningstillæg. Det forekommer mig klart, at hvorledes Sagen saa i Dvrigt ordnedes, hvad enten Tillæggsforslaget bliver uforandret, eller det ændres saaledes, at man ikke bliver staaende ved 800 Rd. eller 1200 Rd., men gaar høiere op, saa maatte man godkjenne en Forhøielse af Medhjælpssummerne. Paa disse to Punkter kunde jeg svare det ærede Medlem uden at løfte Haanden mod Forslaget. Videre kan jeg vanskeligt svare uden at gjøre dette, og derfor maa jeg lade det være, saalædt det end var mig.

Gstrup: Jeg maa bede den ærede Finansminister være overbevist om, at, naar jeg ikke nævnte det Allersørste, der stete i denne Sag, nemlig at Regjeringen selv havde indbragt et Lovforslag, var det ingenlunde, fordi det var gaaet mig af Minde, men fordi jeg ikke ønskede særligt at bringe dette Moment frem. Da imidlertid den ærede Finansminister har bragt det frem, maa jeg dog sige, at for mig staaer det netop saaledes, at, naar Regjeringen har indbragt et særligt Lovforslag om et Omne, hvori der var nedlagt bestemte Anskuelser om Sagen, saa forekommer det mig, at Nødvendigheden var saa meget større for Regjeringen til, naar dette Lovforslag var drøbt og et andet privat Forslag kommet frem, i det Mindste at fastholde de bestemte Anskuelser, som det havde nedlagt i sit eget særlige Lovforslag. Det forekommer mig, at netop den særlige Stilling, den forudgaaede Historie, gjør det mere uforklarligt, at Regjeringen har blot kunnet henstille til Thingene, hvad de vilde gjøre gjældende i denne Sag, altsaa ikke hævdet over for det private Lovforslag den samme Myndighed, som Regjeringen selvsølgelig vilde have hævdet overfor sit eget Lovforslag paa dets videre Gang igjennem Thingene. Den ærede Finansminister har ganske vist, som jeg tror, paa Regjeringens Vegne i det andet Thing gjort gjældende, at den særlige Stilling, som Regjeringen indtog over for Forslaget, var givet med Nødvendighed. Den ærede Finansminister har flere Gange gjentaget den Uttring, uden, saavidt mig bekendt, nærmere at have forklaret den i det andet Thing. Den ærede Minister har et Par Gange forstøt paa en nærmere Forklaring i dette Thing — i det Mindste har jeg opfattet det saaledes — men jeg kan jo kun tale paa mine egne Vegne. — Nødvendigheden af Regjeringens Stilling i Sagen er ikke bleven mig mere indlysende derved. Hvad angaar det andet Punkt, som den høitærede Minister berørte, at Regjeringen vel havde stillet Forandringsforslag til 3die Behandling, men ikke, dersom jeg forstod ham ret, til selve Riksen i Lønningstillæggsforslaget, kun til Posten, som stod i et vist Forhold dertil, da maa jeg sige, at denne Distinktion og Betydningen af den ikke endnu ret er gaaet op for mig. Det forekommer mig, at den høitærede Minister i alt Fald ikke vil kunne sige, at der ved disse Forslag om 10 pCt.s Tillæg til Medhjælpssummerne kommer bedre Mening eller Konsekvens i Forslaget i dets Helhed, thi det er dog indlysende, at Et er det at give 10 pCt.s Tillæg til en Embedsmand og — sandsynligvis efter hans Stilling — Familieforsørger, og noget ganske Andet er det at stille til Ministerens Raadighed runde Summer til Tillæg til Bestillingsmænd, af hvilke en stor Del ere unge Mænd, der ikke ere Familieforsørgere, uden at der, i det Mindste saa vidt jeg kan se, gives noget bestemt Raalæg om, at Tillægget skal gives netop i det Forhold, der er lagt til Grund i Hovedparagrafen i Loven